

тук и една от първите презумпции, от които ще се ползва абдуктивната перспектива, а именно – преобръщане на вечното разделяне между *преди* и *след* в настоятелно говорене за Яворовата поетика като за *преди, преди и преди...*

3. Етимология на поетическия символ

В известен смисъл разгръщане на Яворовата поетика в ретроспектива, припомняне на актуалното звучене на все по-ранни и ранни текстове на поета, откриването в тях на модерни, т.е. отнасящи се до романтичния тип изказ или към символиката на късния Яворов, сегменти, е правено, макар и с оглед на съвсем различна изследователска задача⁴. Тук е важно да съумеем да обхванем в дълбочина въпроса: защо, насочвайки се към изследване на Яворовите символи, т.е. на изключително сложните художествени категории, които еднакво успешно могат да се смятат за текстови и надтекстови образувания и за които е обичайно да се предполага, че са съсредоточени в зрялата Яворова поезия, в т. нар. *втори период*, а защо не и *втора поетика*, изведнъж се оказахме решени на главоломно преобръщане напред, на преравяне на Яворовата поетика, сякаш водени от убедеността, че тайният езотеричен език притежава някакви екзотерични корени, че почти идиомният изказ на поета би могъл – преди да се оформи – да означава, да сочи към референт? Изглежда, отново поставяме акцент в неправилна посока. В отличие от метафизичния прочит, явно пренебрегващ „кореновостта“ на символа или потопеността му в „трайни констелации за живота“ (П. Рикъор), абдуктивният метод аб-страхира, аб-сорбира⁵ всичко онова от Яворовата поезия, което може в един или друг аспект да добие символична стойност. По такъв начин сдобиваме поетическите символи не толкова със семантична многообхватност, каквато те априорно притежават, колкото с по-адекватен на функ-